

Is er
nog plaats
voor
zedenleer?

Colofon

VERANTWOORDELIJKE UITGEVER - HOOFDREDACTEUR

Marc Boone
Mellestraat 294 - 8501 Heule
marcboonebp@gmail.com
0479 81 16 80

REDACTIERAAD

Bernard Decock, Dirk De Meester, Gaby Moreels, Filiep Vande Wiele, Lieven Vanhoutte, Julie Dumolein

HUISFOTOGRAFEN

Yvan Herremans, Filip d'Heedene

GASTREDACTEUREN

Rudy De Jaeghere, Sybille Vanweehaeghe, Jem De Winter

VORMGEVING

www.GrafiekGroep.be

ABONNEREN

Lid worden van een aangesloten vereniging/VC

KOPIJ

Reacties of artikels kunnen doorgestuurd worden naar de hoofdredacteur. De teksten moeten wel de naam en het adres van de inzender vermelden. Alle artikels vallen onder de uitsluitende verantwoordelijkheid van de auteur. Foto's en illustraties in afzonderlijke bestanden meesturen.

LIMIETDATUM VOOR KOPIJ

is de redactievergadering in Mozaïek
Overleiestraat 15A Kortrijk telkens op vrijdag om 10 uur
volgende vergaderingen op:

28 maart, 30 mei

We houden bij Zoeklicht uw adresgegevens bij om u te kunnen op de hoogte te houden van wat reilt en zeilt in de vrijzinnige omgeving in Zuid-West-Vlaanderen. U krijgt Zoeklicht omdat u bij een van onze partners lid bent. Indien u ons te kennen geeft dat u Zoeklicht niet meer wenst te ontvangen, dan schrappen we u op eenvoudig verzoek uit de adressenlijst van Zoeklicht.

Met vrijzinnige groeten,
Redactie Zoeklicht

Inhoud

Redactioneel	3
Zedenleer	4
Waardeer de levensbeschouwelijke vakken - petitie	5
Zedenleer? Nee, bedankt. Zelfontplooiing? Graag.	6
OVM Avelgem	9
Levensbeschouwelijke vakken & interlevensbeschouwelijke dialoog	10
Activiteiten uit de regio: VC Mozaïek. Nieuwjaarsreceptie	11
Seks zit tussen de oren	12
Activiteiten uit de regio: VC Mozaïek.	13
Een eigen vaarwel	14
Activiteitenkalender	16
De Medaille van het Onafhankelijkheidsfront	18
Column	24
Activiteiten uit de regio: De Bezatse	25
Zoeklicht op Harelbeke 1	26
Activiteiten uit de regio: Willemsfonds	27
Zoeklicht op Harelbeke 2	28
Activiteiten uit de regio: Willemsfonds	29
Activiteiten uit de regio: VC Mozaïek.	30

Vrijzinnige Centra uit de buurt

VC Mozaïek

Overleiestraat 15a
8500 Kortrijk
056 37 16 15
www.vcmozaiek.be
info@vcmozaiek.be
Maandelijks nieuwsbrief:
schrijf in op de website

VC Poincaré

Stormestraat 131/18
8790 Waregem
056 44 74 97
www.vcpoincare.be
info@vcpoincare.be
(permanentie op woensdag,
donderdag en vrijdag)

De Geus

Koning Leopold III-plein 71
8530 Harelbeke
www.vcdegeus.be
Zondag van 10u tot 13u
elke donderdag om 19u
PingPong
Maandelijks nieuwsbrief:
schrijf in op de website

De Bezatse

Vaubanstraat 8b
8930 Menen
056 51 90 70
www.debezatse.be
vcdebezatse@gmail.com
Maandelijks nieuwsbrief:
schrijf in op de website

OVM-Avelgem

Achterhoek 17
8581 Waarmaarde
info@ovm-avelgem.be
www.ovm-avelgem.be

Redactioneel

Marc Boone

De winter is verhangen, de lente is nabij. Hopen wij.

Ons land heeft eindelijk al zijn regeringen die het nodig heeft, al blijft het geweest Brussel voorlopig nog onbestuurbaar.

Niet iedereen is geïnteresseerd in politiek hoewel blijkt dat die toch wel ingrijpt in ons dagelijks bestaan. Neem nu de Vlaamse regering die de levensbeschouwelijke vakken zedenleer en de verschillende godsdiensten wil vervangen door één vak : "Interlevensbeschouwelijke dialoog". Het beroert de vrijzinnige geesten en niet iedereen staat op de zelfde golflengte. Wij brengen u in dit nummer verder informatie en meningen over het thema. Laat ook niet na uw eigen visie of versie aan ons door te sturen. Hoe ervaar jij als leerling ouder of grootouder de lessen zedenleer en de veranderingen die op til zijn?

Wij brengen ook het ruwe wrede verhaal van André Verhaeghe over zijn persoonlijke ervaring met de nazi-beulen. Een oud verhaal dat in deze moderne tijd die van langs om meer naar rechts neigt moet verteld worden.

En nog een aantal grote en kleine verhalen over het leven aan de kant van de vrijzinnigheid.

En natuurlijk zoals altijd een overzicht van de diverse activiteiten in de vrijzinnige centra.

Veel leesplezier.

Marc Boone

Wil je maandelijks info via de nieuwsbrief van de vrijzinnige centra teken dan in op

-> www.debezatse.be
-> www.vcmozaiek.be
-> www.vcdegeus.be

Zedenleer

In ons vorig nummer van Zoeklicht vroegen wij aandacht voor het vak zedenleer. De Vlaamse regering heeft immer de intentie om de verschillende levensbeschouwelijke vakken waaronder zedenleer en diverse godsdienstvakken te vervangen door één vak: interlevensbeschouwelijke dialoog. Dit zorgt voor wat beroering in vrijzinnige kringen en vooral bij de leraars zedenleer. Wij proberen verschillende reacties te verzamelen en zo

het probleem van verschillende kanten voor onze lezers te belichten. In deze aflevering hebben wij nogmaals het standpunt van degenen die het behoud vragen van de levensbeschouwelijke vakken. Onze redacteur laat er zijn kritische blik over schijnen en de vakbond ACOD-onderwijs stuurt ons haar standpunt.

Vele lezers hebben kinderen of kleinkinderen die zedenleer volgen op school.

Heb je daar positieve of negatieve ervaring meer? Heb je een merkwaardige verhaal?

Deel uw ervaring over de lessen zedeleer met andere lezers.!

STUUR ONS UW VERHAAL.

WAARDEER DE LEVENSBESCHOUWELIJKE VAKKEN - PETITIE

De nieuwe Vlaamse regering wil de levensbeschouwelijke vakken (LBV) in het officiële onderwijs vervangen door twee uur interlevensbeschouwelijke dialoog (ILD). Hiermee wil ze organisatorische problemen rond de LBV oplossen en besparen op de uitgaven. Wij zijn van mening dat dit voorstel zowel grondwettelijk als pedagogisch en maatschappelijk ondoordacht is.

Het schrappen van de LBV druist in tegen de grondwettelijk gewaarborgde keuze voor onderwijs in een erkende levensbeschouwing. Bovendien raakt dit plan, indien godsdienstvakken in het vrije onderwijs blijven bestaan, aan het gelijkheidsbeginsel.

Pedagogisch en maatschappelijk heeft het afschaffen van de LBV ook verregaande gevolgen. De unieke functies van deze vakken kunnen niet, of slechts in zeer beperkte mate en met ongekend gevolg, worden overgenomen door een algemeen ILD-vak met een enkele leerkracht.

1. Begeleide verkenning van levensbeschouwingen

De LBV bieden leerlingen een diepgaande kennismaking met een erkende levensbeschouwing, gegeven door goed opgeleide en geëngageerde leerkrachten. Daarmee verwerft de leerling van binnenuit en over de jaren van onderricht heen een inzicht in een bijzondere taal voor het behandelen van levensvragen. Zo leert hij ook praktisch dat een mening daarover vaak niet nieuw is, maar wel vorm heeft gekregen door gedeelde tradities. Deze verkenning ondersteunt het integrale leren op school (betreft kennis op het persoonlijke leven) en is essentieel om het belang en de beleving van een levensbeschouwing goed te begrijpen. Zonder deze fundering kan een ILD-vak maar weinig bijdragen aan een betekenisvolle dialoog of vervalt die in een postmoderne woordenwisseling waarbij stevast vragen rijzen over de nodige expertise en rol van de modererende leerkracht.

2. Vakoverschrijdende projecten

De LBV vervullen samen een cruciale rol als katalysators van vakoverschrijdende en schoolbrede initiatieven, zoals schrijfacties voor Amnesty International of projecten met 11.11.11. Deze dragen bij aan de wettelijke verplichting om respect voor mensenrechten te onderwijzen. Omschakelen naar een vak ILD zoals de regering het wil, zou inhouden dat er minder ervaren krachten beschikbaar zullen zijn om dat voor mekaar te krijgen.

3. Brug naar de levensbeschouwelijke gemeenschappen

De LBV onderhouden banden met het lokale middenveld en levensbeschouwelijke gemeenschappen, waardoor ouders en de bredere gemeenschap rond de school nauwer betrokken kunnen worden. Het verdwijnen van de LBV zou dit belangrijke netwerk aantasten en segregatie en radicalisering eerder bevorderen dan verminderen.

4. Samenwerken aan burgerschap

De LBV hebben reeds bewezen samen te kunnen werken aan interlevensbeschouwelijke competenties en burgerschap, met projecten die verschillen overbruggen en wederzijds respect stimuleren. De huidige combinatie van LBV en ILD, zoals in de derde graad van het secundair onderwijs van het GO!, waarbij de LBV samenwerken rond de burgerschapscompetenties is wel een goede basis om een van de grootste problemen van het Vlaamse onderwijs – het tekort aan burgerschap en burgerschapseducatie – te helpen oplossen.

Conclusie

Het voorstel om de LBV in het rooster te vervangen door een algemeen ILD-vak negeert en ondermijnt het waardevolle werk en de job (!) van de vele leerkrachten die hun passie en expertise in deze vakken hebben geïnvesteerd. Het is ongrondwettelijk, pedagogisch gebrekkig en maatschappelijk schadelijk.

Wij vragen de Vlaamse regering dan ook om af te zien van het plan om de LBV in het rooster te schrappen. Behoud de begeleide verkenning naast een luik ILD, zodat de LBV kunnen blijven zorgen voor hoognodige levensbeschouwelijke geletterdheid en een effectieve oefenruimte voor burgerschapsvorming.

<https://bit.ly/waardeerdeLBV>

TEKEN NU
EN LAAT
UW STEM
HOREN

Zedenleer? *Nee, bedankt.* Zelfontplooiing? *Graag.*

In het vorige Zoeklicht werd een open brief van de werkgroep niet-confessionele zedenleer gepubliceerd. Ik struikelde behoorlijk over een aantal uitspraken in die brief. Over het standpunt van Vooruit kan ik kort zijn: bla-bla-bla. Ook in het standpunt van Yvan Herman struikelde ik over een passage. Filosofisch struikelen is al te menselijk. Dank zij onze liberale samenleving kunnen we in alle vrijheid onze meningsverschillen toelichten. Helaas zijn we volgens mij – door vanzelfsprekendheid of gewoonte – wat sloom, lankmoedig tot laf geworden om dat verworven recht veilig te gaan stellen. Ik kan niet nalaten daar op te hameren nu de trommels van het antihumanisme steeds luider gaan klinken. Ik dwaal af. De aanleiding van de open brief is het voornemen in het Vlaamse regeerakkoord om de lessen zedenleer te vervangen door lessen interlevens-

beschouwelijke dialoog. Het is koffiedik kijken over de inhoud van dergelijke lessen. Mijn stelling is dat het aanbrengen van morele waarden in het onderwijs niet past binnen het kader van één welbepaald vak. Ik zal dat verder toelichten. Wel wil ik stellen dat onze samenleving het resultaat is van een voortdurende zoektocht naar humanisering en dat het maar logisch is dat we die erfenis aan onze kinderen toelichten in de hoop dat zij daar ook verder zullen aan bouwen. Het levendig houden van de ideeën van universaliteit, diversiteit, kritisch denken en morele verbondenheid moet een continue en algemeen werkpunt zijn en dus in elke leerstof tevoorschijn komen. In die zin hoeft daar dus geen apart curriculum voor ingericht te worden.

Zedenleer

Het woord “zedenleer” is op zichzelf

al een verschrikkelijk woord omdat het woord “leer” verwijst naar een stelsel van regels die niet in vraag gesteld kunnen worden. Het wijst bovendien op iets dat van buitenaf moet aangebracht worden, daar waar ik eerder geloof dat de kiemen van moraliteit in ieder mens aanwezig zijn en dat in een passende omgeving die kiemen wel vanzelf zullen ontwikkelen en groeien.

De open brief vangt aan met het belang van de ontwikkeling van een eigen levensbeschouwelijke identiteit. Het woord “eigen” moet blijkbaar het woord “identiteit” versterken. Het suggereert dat men zijn filosofische ingesteldheid zelfstandig, buiten de familie, kennissen en gemeenschap om, heeft opgebouwd. Het suggereert ook dat de leerlingen, die godsleer volgen, dan geen “eigen” levensbeschouwelijke identiteit

zouden hebben aangenomen. Dergelijke aannames zijn quatsch. Ten eerste vormen het eigen karakter, familie, kennissen, samenleving, persoonlijke voorvallen en ervaringen, gezondheid, leefmilieu, werkomgeving, financiële middelen, media, ... die zogenoemde levensbeschouwelijke identiteit. Spiegelen we onszelf niet grotendeels aan onze nabije omgeving? Bovendien zullen juist voornoemde aspecten, omdat ze veranderen met de tijd en de plaats, er voor zorgen dat die levensbeschouwelijke identiteit geen vastomlijnd statisch gegeven is.

De bewering dat kinderen hun eigen levensbeschouwing “moeten” kennen als men in gesprek gaat met andere kinderen zou ik willen nuanceren. Het wekt de indruk dat de ontwikkeling van een levensbeschouwing al af zou zijn (zie verder mijn bemerking over “onvolledigheid”). Het is juist door het gesprek met anderen aan te gaan dat men zijn eigen, tijdelijke levensbeschouwing leert kennen en kan ontwikkelen.

De stelling dat “de dialoog aan de kinderen zelf overlaten kan leiden tot onvolledigheid en fouten” lijkt me geschreven door een orthodoxe godsdienstleraar. Mijn levensbeschouwelijke identiteit is na jaren nog altijd “onvolledig” en zal nooit “volledig” zijn. Of daar nog “fouten” in steken, weet ik niet. Het woord “fouten” heeft een connotatie van zwart-wit-denken en veronderstelt een leerstelling die absoluut juist is (Vandaar de benaming zedenleer, een leer van zeden?). Fouten worden inderdaad gemaakt als men afwijkt van een dogmatische leerstelling. De katholieken kunnen daarom hun fouten in een biechtstoel opbiechten. Die dialoog tussen de kinderen kan verrijkend zijn en kan aangeven in hoeverre hun zelfontplooiing en zicht op een levensvervulling al gevorderd is geworden. Wellicht bedoelt de tekst met “fouten” dan een onvoldoende gevorderd zijn in zijn zelfontplooiing?

Het feit dat sommige leerlingen (en burgers) hun mening niet zullen durven delen of bijsturen wegens groepsdruk is een algemeen maatschappelijk probleem. Een aparte les met gelijkgezinden zal dat probleem niet oplossen. Integendeel, men leert zich niet wapenen tegen groepsdruk. Het is daarom beter alle leerlingen in een diverse omgeving assertiviteitstraining

te geven. Een apart vak niet-confessionele zedenleer zal daar dus weinig toe bijdragen.

Taboes

De aangehaalde gevoelige onderwerpen in de open brief zijn maatschappelijke discussiepunten. Elke leerling moet er juist daarom mee in aanraking gebracht worden en moet er kennis van hebben. Rode oortjes zijn trouwens maar kortstondig een ongemak. Bovendien zijn abortus, euthanasie, homohuwelijk wettelijk vastgelegd. Daar verondersteld wordt dat iedere belg de wet behoort te kennen, is het maar normaal dat dergelijke “gevoeligheden” in de school aan bod komen. We leven in een samenleving waar in alle vrijheid over gevoelige onderwerpen gepraat mag worden en men een menig er mag op nahouden. Het weghouden van dergelijk overleg in de klas doet afbreuk aan de aard van onze samenleving en is niets minder dan een knieval voor het antihumanisme. Ik zal terug herhalen dat onze samenleving het

resultaat is van een voortdurende strijd en zoektocht naar humanisering van de samenleving. De lessen geschiedenis zijn een ideaal platform om die strijd te duiden. Die geschiedenis brengt trouwens goed in kaart waar die gevoeligheden lagen of liggen. Zo werd bv. eertijds gestruikeld over het woord “broederlijkheid” bij het opmaken van de Universele Verklaring van de Mens omdat “broeder” verwijst naar mannen en dat door het gebruik van het woord het gegeven van gelijkheid tussen man en vrouw geschaad werd. De evolutietheorie is wetenschap en moet daarom niet als een filosofische kwestie beschouwd worden. Ze hoort thuis in de lessen biologie en geschiedenis. Wetenschappelijke bevindingen mogen uiteraard in vraag gesteld worden, maar dat kan slechts door het duiden op fouten in de hypothesen met rationele argumenten. Het lijkt me vreemd dat een algemeen vak levensbeschouwing zou leiden tot een oppervlakkige benadering van dergelijke thema's. Je zou uit die bewering kunnen afleiden dat men de bevlogen-

Voltaire

heid van de andere leerkrachten in vraag gaat stellen.

Interlevensbeschouwelijke dialoog?

Yvan Herreman zet in zijn artikel in op het thema interlevensbeschouwelijke dialoog waarin men onder andere de waarden van de Verlichting onderwijst. Hij spreekt zich hiermee zelf tegen want bij het onderwijzen van de waarden van de Verlichting is er dus geen sprake meer van een dialoog. De Verlichting was naar mijn weten een filosofische stroming die de gangbare normen en waarden in vraag ging stellen en de focus van het debat ging verleggen van het bovennatuurlijke naar de mens zelf. De Verlichting is een belangrijk historisch gebeuren en mag natuurlijk meer in het lessenpakket aan bod komen, maar de Verlichting was ook een katalysator naar een meer humane samenleving en het zijn juist die humanistische waarden en de ontwikkeling ervan die in een levensbeschouwing aan bod moeten komen. Die humanistische waarden

zijn het fundament van onze samenleving. Het is maar logisch dat elke leerling daar notie van heeft. Het onderricht van de humanistische waarden leidt naar een versterking van de morele verbondenheid (een soort defensie van de samenleving). Enerzijds zal de godsleer voor grote delen wel te rijmen vallen met deze waarden. Anderzijds zal het besef groeien dat juist de humanistische waarden het toelaten dat bijkomende waarden van de godsleer getolereerd worden. De kennis en het toepassen van de humanistische waarden is met andere woorden een garantie dat de godsleer kan blijven bestaan. Wel is er meer nood aan lessen die het antihumanisme in kaart brengen zoals bv. de recente tendens van techno-autocraten om het nagaan van het waarheidsgelalte op hun communicatiekanalen als censuur te gaan beschouwen en het gevaar van "influencers" (cfr. De masahysterie in Rijsel en Brussel nadat Hachemi en IbraTV beloofden 200.000 euro aan cadeaus in het openbaar uit

te delen). Een lessenreeks samenlevingsopbouw met annex lichamelijke (hygiëne en seksuele) opvoeding lijkt me daarom zinnvoller dan het accentueren van de filosofische geaardheid in de lessen zedenleer of interlevensbeschouwelijke dialoog.

Levensvervulling

Elk mens zal naar levensvervulling streven. Sommige mensen zullen baat hebben bij een richtsnoer van het bovennatuurlijke, anderen zullen zelf op zoek gaan naar waarden, nog anderen zullen zich laten leiden door ideologieën, passies, et cetera. De korte tijdspanne, die een mens tussen de schoolbanken verblijft, zal een geringe impact hebben op de ontwikkeling van de eigen levensbeschouwing, daar waar het eigen karakter, familie, kennissen, samenleving, persoonlijke voorvallen en ervaringen, gezondheid, leefmilieu, werkomgeving, financiële middelen en media continue de eigen levensbeschouwing gaan bevragen en beïnvloeden. De impact van lessen zedenleer lijkt me daarom overroepen. Elke mens moet de kans krijgen op zelfontplooiing, maar die zelfontplooiing moet kunnen samengaan met een morele verbondenheid met de samenleving zelf. Het is een morele verbondenheid die een zorgplicht voor elkaar (en de Natuur) zal levendig houden. Een mens alleen maar gelukkig kan zijn als de anderen dat ook zijn.

Een wereldbeschouwing

Wellicht moet een wereldbeschouwing aan de levensbeschouwing vooraf gaan. Wie naar de kosmos kijkt, ziet een onbeschrijfelijk en onvatbaar spektakel. Grove schattingen leren ons dat er pakweg meer dan 120 miljard sterrenstelsels bestaan. Rond die sterren draaien hier en daar grote rotsblokken. Op enkele van die rotsblokken zal leven kunnen ontstaan of ontstaan zijn. Dat leven zal op een kosmische wenk voorbij zijn ofwel door het botsen met andere rotsblokken of sterren ofwel door het veranderen van die ster. Op kosmische schaal is dat leven nietig en zonder betekenis. Zo ook voor de waarden dat dat leven voor zichzelf bedacht heeft. De mens is gelukkig een tovenaars die de betekenisloze werkelijkheid transformeert in een wereld van waarden en er zijn leven mee zin kan aan geven.

OVM AVELGEM

Het is al 40 jaar dat we in het voorjaar met de kinderen van de cursus niet-confessionele zedenleer uit de basisschool De Toekomst op weekend gaan.

Ons doel is om alle kinderen, over de verschillende klassen heen, bij een te brengen in een niet-gedwongen omgeving waarin ze via spel en ontspanning kennis maken met vrijzinnige en maatschappelijke thema's. Zo hopen we hen

zelfstandiger te maken en hun zin voor initiatief en creativiteit te stimuleren.

Voor de jongsten (7 jaar) is het ook meestal de eerste maal dat ze zonder de ouders ergens blijven overnachten.

Voor de oudsten (12 jaar) een aangename manier om afscheid te nemen van 6 jaar basisschool en kunnen ze de tijd nemen om hun inbreng in het FVJ voor te bereiden.

Door het aanbod en de activiteiten leren de kinderen functioneren in groep om samen oplossingen voor gestelde problemen te zoeken.

Bezoek onze website:
www.ovm-avelgem.be
Email: info@ovm-avelgem.be

Levensbeschouwelijke vakken interlevensbeschouwelijke dialoog

Standpunt van ACOD Onderwijs

Het standpunt van ACOD Onderwijs omtrent de levensbeschouwelijke vakken is vastgelegd door het Statutair Congres van 2020. Wij vragen een vak 'LEF' naast de levensbeschouwelijke vakken (LBV). Het voortbestaan van LBV wordt door ons niet in vraag gesteld, integendeel.

Hieronder vindt u de relevante passage uit de congres tekst van 2020.

2.8 Een nieuw algemeen vormend vak over ethiek, filosofie en levensbeschouwing

Elke leerkracht integreert een deel van de doelstellingen die onder 'burgerschapszin' vallen in zijn lessen onder de vorm van kritisch leren nadenken, leerlingen informeren en mondig maken. Het is een evidentie dat dit in elk vak naar voor komt.

Onderwijs heeft o.a. als opdracht leerlingen te laten evolueren tot wereldburgers die volwaardig kunnen participeren in een steeds diverser wordende maatschappij. Een eerste belangrijke stap tot participeren is breed en correct geïnformeerd worden. Een nieuw algemeen vormend vak LEF kan hieraan een grote

bijdrage leveren. Het beoogt een algemene vorming over ethiek, burgerschap, levensbeschouwing en filosofie. Het kan de levensbeschouwelijke gevoeligheid bij jongeren verfijnen en hen democratische en interculturele attitudes en vaardigheden bijbrengen. Doordat alle leerlingen samenzitten, biedt het de kans om breed en kritisch na te denken, te debatteren en respect op te brengen voor elkaars 'zijn'. Het is de taak van de school om ook die waarden en normen mee te geven.

Het nieuw algemeen vormend vak LEF vormt geen bedreiging voor de vakken LBV. Immers, de keuzevakken LBV zijn een grondwettelijk recht waarop ouders beroep kunnen doen en staan hier dus niet ter discussie. Het nieuwe vak LEF is geen keuzevak en wordt niet ter vervanging van de vakken LBV ingezet. Het is een algemeen vormend vak dat tot het basiscurriculum van de leerlingen behoort.

ACOD Onderwijs eist: Een nieuw algemeen vormend vak 'Ethiek, Filosofie en Levensbeschouwing' in het hele door de overheid gefinancierde en gesubsidieerde onderwijs.

Mogelijke gevolgen voor de leerkrachten LBV

Leerkrachten LBV in het officieel onderwijs zijn aangesteld in een apart ambt, namelijk leermeester NCZ, RKG, ... (lager onderwijs) of leraar NCZ of godsdienstleraar (secundair onderwijs).

Dit betekent dat hun rechten (vaste benoeming, tijdelijke aanstelling van doorlopende duur, ...) enkel gelden voor dat specifiek ambt en niet kunnen worden uitgeoefend voor een ander ambt, bijvoorbeeld onderwijzer of leraar geschiedenis, ook al hebben ze voor dat ambt of die vakken het geëigende diploma.

Bij afschaffing van de LBV zullen vast benoemde leerkrachten niet ontslagen worden. Ze worden 'boventallig' en behouden hun inkomen. Hoe ze verder zullen tewerkgesteld worden, is nu nog niet duidelijk. De tijdelijke leerkrachten zullen in principe hun werk verliezen, maar wij gaan ervan uit dat er maatregelen zullen getroffen worden om hen op een of andere manier aan het werk te houden.

Vrijzinnig Centrum Mozaïek Kortrijk
Overleiestraat 15a
8500 Kortrijk

Nieuwjaarsreceptie

Op zondag 19 januari 2025 verzamelde een enthousiaste groep van 150 leden en sympathisanten in het Kortrijks Vrijzinnig Centrum Mozaïek om samen het nieuwe jaar feestelijk in te zetten. De aanwezigen wisselden nieuwjaarswensen uit en genoten van de gezellige sfeer. Een bijzonder moment van de avond was de huldiging van Ivonne Sercu, die na 35 jaar de fakkel doorgeeft aan de jongere generatie. In 1990 was zij één van de stichters van vzw VOC, een tijd waarin nog geen sprake was van Mozaïek of zelfs "het Vokske" in de Brugsestraat. Haar toewijding en engagement werden met warme woorden en een hartelijk applaus erkend. De feestelijke sfeer werd compleet gemaakt door de live-muziek van The MG Brothers, waarop volop werd gedanst. Het werd een geslaagde avond vol verbondenheid. Een mooie start van het nieuwe jaar.

Seks zit tussen de oren

Foto:

Sofie Muller, *Attrack & Repel*, 2024, 20 x 7 x 2 cm. Hars met magneet, gepatineerd met rook. Medische schaar © Sofie Muller

Over de auteur

Sybille Vanweehaeghe is moraalwetenschapper, seksuoloog en relatietherapeut.

Meer info op dagsybille.be

bewuste en onbewuste ervaringen onze latere voorkeuren bepalen. Het brein is dus ons belangrijkste seksorgaan.

Als dat niet veelbelovend is voor onze mensensoort. Het blijkt ook trouwens uit de dagelijkse praktijk dat senioren die seksueel actief blijven, dit ook blijven tot ze er het hoofd bij neerleggen. Ze beoefenen niet meer de wilde standjes uit de Kamasutra, o wee hun botten, maar niettemin blijft de wens naar nabijheid, intimiteit, het strelen en knuffelen en lepel-tje-lepel-tje slapen een belangrijk deel in het dagelijks leven.

Het zit dus werkelijk tussen onze oren, maar er is meer hangende. Doorheen alle culturen zijn we getooid met ringen, piercings of andere objecten. Het oor dat aantrekt en uitdaagt, of afschuw uitlokt. Het oor om te aanbidden of het oor dat pijn gaat symboliseren. We kennen allemaal Theo Van Gogh die zijn oor afsneed in een vlaag van waanzin, nadat hij het moeilijk had met Gauguin. Hij wikkelde zijn bloedend oor in een papertje en schonk het aan een prostituee. Of Mike Tyson, die de meest memorabele oorbeet uit de geschiedenis op zijn palmares schreef: op 28 juni 1997 greep hij in een tumultueus kamp Evander Holyfield vast en hapte een stuk uit zijn oor. Holyfield sprong als een gewond dier in het rond, terwijl Tyson triomfantelijk zijn trofee tegen de grond spuwde. En dan spreken we nog niet over hoe tinnitus zich installeert om je het leven zuur te maken met ruis en storing.

'Is er plaats voor erotische fantasie op de Eroticabeurs?', kopte een krant. 'Gefluisterd in je oor heeft het iets intiem fysieks', zegt Antwerps stadsdichter Lotte Dodion. 'Iemand komt achter je staan, trekt je een blinddoek aan en fluistert: gebruik je fantasie'. Het is een erotisch spel van proeven en beleven.

'Je hebt mooie oren', zegt een man met een oorstrelend stemgeluid. Is er iets moois aan een oor? Het oorleltje, daar is het hem om te doen, de vorm en hoe het je hoofd siert. Een tong verkent langzaam de inhoud van je oorschelp en penetreert dieper. Niets verzet zich, je laat betijen. Een onooglijk stukje vlees prikkelt de ander op zijn ontdekkingsstocht en stuurt zijn 'lijdend voorwerp' richting extase.

Waarom ontwikkelt de ene een voetenfetisj en valt een ander op leer, dun en blond

of op billen? Alles valt te herleiden tot vroegere ervaringen die in onze hersenen zijn opgeslagen.

De Canadese neurowetenschapper Jim Pfaus beschrijft de hersenen als onze belangrijkste erogene zone: 'genitaliën zijn zintuiglijke organen die prikkels doorsturen naar de hersenen. Het brein interpreteert of de sensaties prettig zijn of niet.' Pfaus gebruikte ratten voor zijn fysiologie van het seksueel verlangen. En wat blijkt: hij noteerde exact dezelfde seksuele hersenprocessen als bij mensen. 'Een van onze ratten die we seksueel actief hadden gehouden, genoot ervan tot op de dag dat hij doodging. Hij was al een oude man, maar deed het nog drie keer in een half uur. Door gedurende je leven frequente, stimulerende en bevredigende seks te hebben, stel je het brein zo in dat het ook later in het leven seks wil en verwacht'. Hersenonderzoek toont met andere woorden aan dat

Het oor en de beleving ervan, wordt door veel kunstenaars geassocieerd met intimiteit en communicatie. De Schotse Susan Philipsz nodigt met haar installatie *Lowlands* de luisteraar uit om zich via haar stem te verbinden met een afwezige, waardoor het oor de sleutel wordt tot het voelen van intimiteit in een lege ruimte.

Sofie Muller uit Gent zinspeelt met *Attrack & repel* op de verpletterende impact van de geglobaliseerde schoonheidsindustrie en de invloed van technische vooruitgang op ons lichaam. Het oor bevat een magneet waartoe een medisch schaar-tje wordt aangetrokken. Het trekt aan en stoot af. Een juweel én een medische ingreep: Hoeveel 'pas je aan' en hoeveel blijft er over van jouw feitelijke zelf?

Vrijzinnig Centrum Mozaïek Kortrijk
Overleiestraat 15a
8500 Kortrijk

MA'BLUESCAFÉ MET RIPTUNES

9 MAART 2025

Bij onze maandelijkse Ma'Blues-sessies in Kortrijk gaat het er steeds om dat we de week kunnen inzetten met een goed gevoel. De warme tunes van Soul- en Bluesmuziek lenen zich daar enorm toe, indien gewenst in combinatie met wat lekker eten - en dat blijft dan ook de format die we reeds meer dan 4 jaar aanhouden.

Op 9 maart verwelkomen we graag, en eindelijk, Riptunes - weliswaar in beperkte duo-formatie. Wie al eens een optreden van leadzanger Luc Dufourmont en Wouter Spaens meemaakte zal wel begrijpen waarom we hen ook op ons podium een plaats wilden geven. Echte blues zal het niet zijn, maar de vibes die van hun muziek uitgaan zijn zeker niet min. 'De ideale muziek voor het laten sudderen van een of ander stoofpotje' - 'iets om te degusteren in alles stilte en sereniteit', enfin : kom luisteren en oordeel zelf.

Wie Riptunes in 2022 en 2023 reeds live aan het werk zag, kan getuigen dat hun muziek de luisteraar diep in de ziel raakt zonder daarvoor zwaarmoedig te worden. In de herfst van 2023, een jaar na hun eerste release, zijn de opnames gestart voor hun tweede album. Begin 2024 verschenen 2 singles en werd Riptunes II op de mensheid losgelaten. Net zoals hun eerste plaat werd het een verzameling songs geschreven uit liefde en pijn.

Maaïke Cafmeyer: 'Wat een plaat!' (Riptunes I)

Jasper Steverlinck: 'Beste nummer die ik dit jaar heb gehoord.' (Sheila)

Luminous Dash: 'Meer moet dat niet zijn om gigantisch veel indruk te maken. Het is echt wel een plaat om in de late uurtjes te draaien en je over te geven aan al de schoonheid die de heren bij elkaar schreven.'

Timothy Showalter (Strand of Oaks): 'Great sound, great songs!'

Gonzo(circus): 'De ideale tijdsduur om te genieten van een fles wijn en tot rust te komen met deze plaat vol ingetogen schoonheid.'

Nieuwsblad: 'Sfeervol en kwetsbaar laatavondwerk voor fans van Tindersticks of Lambchop.'

Musiczine: 'Het debuut van Riptunes loopt over van authenticiteit en eerlijke emoties, met die zachte stem als een warm deken tegen de aankomende winterkou.'

DansendeBeren: 'Een heel fijn en goudelijk (groe)album van Riptunes dat met elke beluistering nog een tikkeltje warmer aanvoelt. Meer dan aanbevelenswaardig.'

De Cooman Peter(+): 'Gebeurt me niet zó vaak meer maar echt aangenaam verrast door Riptunes'

Matthew Swanson(Lambchop): "If songwriter Tim Rose were still alive and he took a time machine to meet fellow time traveler Stuart Staples at a dark Belgian bar in the mid 1970's to hear an obscure chanson singer and discuss heartbreak and former girlfriends over many drinks and cigarettes, I'd imagine the soundtrack to this imaginary movie scene would be capably provided by Riptunes."

Praktisch:

Plaats: Mozaïek, Overleiestraat 15a, 8500 Kortrijk

Reservatie: mablues@proximus.be of 0486/31.28.97

Inkom Riptunes: 15.00 €, leden HV-Kortrijk 12.00 €

Inkom The Mighty Black Camel Blues Band: 18.00 €, leden HV-Kortrijk 15.00 €

Deuren: 18.00 u, optreden vanaf 19.30 u

MA'BLUESCAFÉ MET THE MIGHTY BLACK CAMEL BLUES BAND

13 APRIL 2025

In tijden van corona zag de Mighty Black Camel Blues Band voor het eerst het daglicht. Al snel stelden zij een repertoire samen bestaande uit blues-covers van allerlei pluimage, gaande van werk van Jimmy Vaughan, Albert King, Sean Costello, ZZ Top tot Johnny Lee Hooker en vele anderen. De eerste optredens vonden plaats in besloten kring omwille van corona, maar na de lockdown heeft The Mighty Black Camel Blues Band op menig podium gestaan en de harten van echte blues liefhebbers beroerd. De muzikale backbone van de band wordt gevormd door 2 broers, Polle Stevens (28) & Roel Stevens (24), en hun vader Wim Stevens (56). Onlangs voegde toetsenist Pablo Vanderwaeren zich bij de band. De vocals worden verzorgd door Kobe Simoens (24), die met zijn bijzonder zangtalent en zijn doorleefde stem reeds menig publiek wist te beroeren. Gans Vlaanderen leerde Kobe kennen als finalist (en runner-up) van 'The Voice Van Vlaanderen'.

Heb je een hongertje? Geniet van onze Gumbo-rijtschotel (een typische Louisiana-specialiteit), Pizzas-lices of croques uit het vuistje en/of heerlijke soep. Denk ook aan onze alcoholvrije Martini-Floreal mocktail. En nieuw zijn de 'Sticky Fingers', knapperige kipspiesjes! (het recept van onze felbegeerde Gumbo-schotel blijft een waar geheim - no use insisting)

Een eigen vaarwel

Persoonlijke afscheidsrituelen op maat

Het huisvandeMens introduceert een vernieuwende brochure die inspiratie en praktische handvaten biedt voor het zelf vormgeven van afscheidsceremonies. Deze gids speelt in op een groeiende behoefte aan een persoonlijke en creatieve invulling van het levenseinde.

Van inspiratie tot volledige begeleiding

Het huisvandeMens biedt een brede waaier aan ondersteuning rond afscheidsceremonies. Of je nu alleen inspiratie zoekt, een persoonlijke ceremonie wil uitwerken of begeleiding nodig hebt bij de uitvoering, de consultants en vrijwilligers staan klaar om te helpen.

“We zien steeds vaker dat mensen zelf aan de slag willen met hun afscheidsrituelen,” zegt Anne-Flor Vanmeenen, consultant bij huisvandeMens. “Toch blijkt het soms moeilijk om te weten waar te beginnen. Deze brochure is er om die eerste stap te vergemakkelijken.” De gids bevat concrete voorbeelden, rituelen en suggesties die gebruikt kunnen worden om een betekenisvolle ceremonie vorm te geven.

Afscheid op jouw manier

Steeds meer mensen willen niet alleen bewust nadenken over het levenseinde, maar ook zelf de regie nemen over hoe dat afscheid eruitziet. “Met een eigen uitgewerkt vaarwel kun je je familie en vrienden ontzorgen wanneer het moment

daar is,” vervolgt consultant Ilse Rotsaert.

Of het nu gaat om je eigen afscheid of dat van een dierbare, de brochure bevat praktische tips en inspiratie om een ceremonie te ontwerpen die recht doet aan iemands unieke persoonlijkheid en leven.

Een nieuw concept: het voorafschied

Een opvallend element in de brochure is de introductie van het voorafschied. Deze ceremonie, waarbij iemand bij leven al afscheid neemt van dierbaren, is gebaseerd op tradities uit het Oosten en krijgt nu ook in Vlaanderen aandacht. Anne-Flor Vanmeenen legt uit: “Het klinkt misschien ongewoon, maar zo’n bewust afscheidsmoment kan een krachtige ervaring zijn. Het biedt ruimte voor dankbaarheid en wederzijds begrip, en kan zowel rouw tijdens als na het verlies positief beïnvloeden.”

Waarom een eigen afscheid belangrijk is

Zelf een afscheidsceremonie ontwerpen kan rust brengen. Voor degene die afscheid neemt, omdat alles al geregeld is en wensen vastliggen. Voor nabestaanden, omdat het hen de kans geeft om iets bijzonders te doen dat echt bij de overledene past.

“Een eigen vaarwel is meer dan een ceremonie,” benadrukt Ilse Rotsaert. “Het is een manier om het leven te vieren en op een persoonlijke en waardevolle manier afscheid te nemen.”

Brochure gratis beschikbaar

De brochure ‘Een eigen vaarwel’ is gratis verkrijgbaar via het huisvandeMens en te downloaden op www.afscheidsplechtigheid.be.

Voor meer informatie over de dienstverlening van huisvandeMens kun je contact opnemen met de consultants van het huisvandeMens. Je kan ook terecht op de algemene website www.vrijzinnigwestvlaanderen.be of de speciale themawebsite rond levenseinde: www.laatsteloodjes.be.

Activiteitenkalender

ORGANISATIE

TIJDSTIP

ACTIVITEIT

PLAATS

		MAART		
HV KORTLIJK, HVDM KORTLIJK	KUNSTKRING DE GEUS	ANTIPODE	DE GEUS	MOZAÏEK
HV KORTLIJK, MOZAÏEK, HVDM KORTLIJK	STADSCHOUWBURG KORTLIJK	DE GEUS	MOZAÏEK	MOZAÏEK
HV KORTLIJK, MOZAÏEK, HVDM KORTLIJK	HV WAREGEM	ORGANISATIECOMITÉ	MOZAÏEK	BIBLIOTHEEK WAREGEM
		MOZAÏEK	HARELBEKE	MOZAÏEK
HVDM KORTLIJK	ANTIPODE	APRIL		
HV KORTLIJK, MOZAÏEK	HV KORTLIJK, MOZAÏEK, HVDM KORTLIJK	HV WAREGEM	DE GEUS	MOZAÏEK
		DE GEUS	DE LORK KEMMEL	MOZAÏEK
		MOZAÏEK	MOZAÏEK	MOZAÏEK
		MOZAÏEK	MOZAÏEK	MOZAÏEK
WILLEMSFONDS KORTLIJK	AVK KORTLIJK			
HV KORTLIJK, MOZAÏEK, HVDM KORTLIJK	VC MOZAÏEK, LINX+ KORTLIJK	ANTIPODE	MOZAÏEK	MOZAÏEK
		MOZAÏEK	MOZAÏEK	MOZAÏEK
		MOZAÏEK	MOZAÏEK	MOZAÏEK
		MOZAÏEK	MOZAÏEK	MOZAÏEK

De Medaille van het Onafhankelijkheidsfront.

André Verhaeghe : We lezen op zijn aandelen:

Kortrijk 10.01.1914 – De Pinte 03.08.1993.

Letterkundige onder pseudoniem “Filiep Van Maele”.

Kunstschilder, lid van kunstgroep “Centaura” – De Pinte.

Luitenant- Kolonel van de Weerstand Gewapend Weerstand.

Politiek gevangene 1940-1945. (Breen-donck, Vught, Dachau, GroB-Strelitz, GroB-Roosen, Dora, Bergen-Belsen)

Vereremerkt met: De Zilveren Palm van H.M. de Koningin van Engeland.

Het Kruis van Ridder in de Kroonorde met palm.

De Medaille van Burgerlijke Weerstand. schoon en edel was in je leven.

Moge alles wat jij gedaan hebt en waarvoor je gestreden hebt ten goede komen aan deze wereld. Jij zal altijd in onze

gedachten blijven.

Op dinsdag 9 juli 2024 hadden mijn echtgenote en ik een aangenaam gesprek met Marcella Verhaeghe een dochter van André Verhaeghe geboren op 1 mei 1933. Ze vertelde over haar moeder Henriette die ook weerstand was en haar boekenwinkel “De Fakkel”.

Marcella heeft nog een uitzonderlijk goed geheugen. Zij vertelt over haar vader en tevens geeft ze mij ter inzage een dik pak met 4 documenten. Het zijn meer dan 600 getypte vellen over het levensverhaal van André door hemzelf geschreven onder de titel “De goede oude tijd”. Deze verhalen zijn nog nooit ergens verschenen en zijn een enig en uniek familiebezit. Ik krijg van Marcella enkele maanden de tijd om alles door te nemen en er mogelijks enkele stukken van over te nemen. Daarbij krijg ik

André Verhaeghe

een klein boekje geschreven door André met als titel “Mijn leven in de klauwen der Nazibeulen.

Tenslotte ook het boek “50 jaar menselijke schande” geschreven door Filiep Van Maele (pseudo A. Verhaeghe). In de omslagmap van dit laatste boek kan ik zien wat hij verder ook nog geschreven heeft: “Het leven heeft geen belang” en “Durf te leven, man”. Twee romans waarin André vertelt over wat hij beleefde en zag in de weerstand en in de concentratiekampen.

Vooraleer enkele historische stukken over te nemen uit zijn werk wil ik, na het lezen van "Mijn leven in de klauwen der Nazibeulen" starten met enkel passages. De vreselijke gebeurtenissen die ik gelezen heb hebben mij zeer diep getroffen. Dit 63 bladzijden tellend boekje is geschreven (oude spelling) kort na het einde van de tweede wereldoorlog.

Andre Verhaeghe Breendonck.

ANTWERPEN 13 MAART 1943.

Ik belde aan het appartementsgebouw waar mijn vriend logeerde, de deur ging open en zonder de minste argwaan, daar ik in de geburen niets abnormaals had bespeurd, stapte ik binnen, de trap op, eerste verdiep, klopte en ging het appartement in. Ik had pas de eerste stap binnengezet of de deur flapte met een ruk dicht. "Handen op!" klonk het stil achter mij en op hetzelfde ogenblik voelde ik iets hards tegen mijn ribben drukken. Ik snokte mij om en stond vóór twee mannen de revolver in de hand op mijn hart gericht. Een der mannen trok mijn handen op de rug en sloeg mijn pols in de boei.

Ha, Ha, beste vriend Tom, we hebben u eindelijk te snappen, grijnslachte hij. Tom? Ik heet niet Tom, ik ben Jan Bijttebier en ik begrijp niet wat hier gebeurt. Ze schoten in een schaterlach. We kennen u te goed, wij weten alles over u en uw vrienden, wij hebben reeds Bertha, Magda, Bauduin en anderen aangehouden. Beide Gestapo agenten waren Vlamingen in dienst der nazi's. Mijn bloed kookte van haat en machteloosheid voor die verraders die voor de jusdaspenning hun eigen landgenoten verraadden en bespotten. Na ongeveer een half uur kwamen vier mannen ook in burger de kamer binnen, een van hen, een grove, sterke kerel vloog onmiddellijk naar mij toe en met een lach van tevredenheid op zijn hatelijk gezicht: So, so, du bist der Tom, schon lange warten wir auf dich, mein lieber freund, endlich, endlich haben wir dich. Hij kwam heel dicht bij en sloeg met volle geweld zijn harde vuist onder mijn kaakbeen. Ruw werd ik recht gesleurd, naar beneden geduwd, in een auto gestopt en naar de Delafayelaan, het gestaponest, gevoerd. Als een kat bij haar nekvel genomen werd ik in de burelen rondgeleid. Ik werd in de kelder gebracht. Mijn boeien werden losgemaakt en ik mocht Bauduin, mijn

André Verhaeghe

goede vriend, wier gezicht bijna onken- nelijk blauw en groen was geslagen een hand geven. Bauduin keek mij treurig aan en bijna vezelde, hartverscheurend : Ja Tom, gij zult alles moeten bekennen, de pijnen kunt ge niet doorstaan. Ik heb ook alles bekend. Met vijf begonnen ze mij te ondervragen. Zij trokken mijn klederen af, bogen mij over een tafel en met volle geweld sloegen zij op mijn naakte lichaam met een stierepees, met een ijzeren stang totdat ik het bloed langs mijn billen voelde druipen. De pijnen waren geweldig. Zij sloegen, stelden vragen, sloegen opnieuw, neen ...neen geen klank kwam over mijn lippen, het schemerde...ik viel in bezwijming. Toen ik tot bezinning kwam was ik doornat, zij hadden mij met water besproeid om mij terug op te wekken. Al mijn ledematen deden mij verschrikkelijk pijn. Onmiddellijk herbegon de ondervraging, zij traptten op mijn benen, drukten met geweld hun voetzolen in mijn aangezicht. Ik zweeg, dan kwam er ene, ik zal zijn boeven- tronie nooit vergeten, 't was ook een Vlaming, met een electrisch apparaat in zijn handen, hij glimlachte. Ze zouden op mij de vreselijke electrische naald toe- passen. "Aie, aie". Ik kon nu mijn kreten niet meer bedwingen. 't Was vreselijk, de electrische naald werd met sterken stroom in mijn billen gedrukt, de stroom doorsintelde mijn bloed en verschroeide mijn huid, het scheen me naar verbrand vlees te rieken. Tartend en treiterend ver- plaatste hij de naald op mijn lichaam, ik

schruwelde van de ondragelijke pijnen. Och ! kon ik maar sterven..... Zij ver- branden mijn geslachtsdelenvrese- lijk.... Oh! Vrouwje.... Ik zie het beeld van mijn vrouw, mijn kinderen, mijn strijd- makkers, mijn familie. Neen !...neen..! ik zal niemand verklikken, nooit zou ik nog onder de ogen durven verschijnen van hen die mij lief zijn. Drie dagen en drie nachten duurden en herbegonnen deze onmenselijke foltering, geen eten, geen drinken, geen rust. Smakelijk voedsel werd onder mijn neus gestopt.... voor mij indien ik wilde spreken. Schurk! Bandiet ! Gij denkt gemakkel- ijk te sterven, doch gij vergist u, werd aan mijn oor geschreeuwd. Nach Breen- donck, ha...ha.. nach Breendonck, mein lieber man, bei der brüder, der Juden und communen. Zij ondervonden dat verder ondervragen nutteloos was, dat slechts enkele onsamenhangende leugens over mijn lippen waren gekomen. Naar Breen- donck, de hel voor de Patriotten.

Breendonck, 16 maart 1943.

Breendonck is een gemeentje dicht bij Willebroek waar een ondergronds fort is gebouwd dat in de oorlog 1914-18 deel uitmaakte van de verdedigings- gordel rond Antwerpen. Ik werd in het bureel geleid, een Vlaamse SS verwel- komde mij, door voor mijn neus een zweep te draaien en mij verwittigde dat hier de duitse militaire tucht van toe- passing was. Daarna werd ik naar een barak gebracht waar ik mij gans naakt

moest uitkleden. Ik kreeg een gescheurd hemd, een totaal op de draad versleten uniform van het Belgisch leger en een paar kapotte soldatenschoenen. Ik werd door de SS ruw op de koer gestuwd en dan het eigenlijke fort binnen in een kelder. Friseur ! weerklonk de stem van mijn begeleider. Ik moest op mijn knieën zitten en werd in de tijd van een paar minuten haar en baard gladgeschoren, natuurlijk met de nodige snijwonden in mijn gezicht, gezien ik murm geslagen en het scheerlaam van heel slechte hoedanigheid was. Na deze operatie, kreeg ik een stamp in mijn lenden en moest met mijn gezicht en tenen tegen de muur en handen op de rug in de gang blijven wachten. Ik hoorde de Breen-donckse martelaren die terug van het werk in looppas onder gevloek hunner beulen de gang kwamen ingedraafd. Bij mijn nek gegrepen werd ik in een kamer gegooid. Gedaan de vrijheid, gedaan de strijd, gedaan het leven. Levend begraven in de hel van Breendonck waar de dood de enige verlossing is.

Kennismaking en weerzien.

Ik stond tegen de rijen houten britsen, tientallen paren glansloze ogen keken mij triestig aan uit uitgemergelde

koppen. Ineens en op hetzelfde moment galmde het uit ons beider mond : Tom ! Bert ! We vlogen in elkanders armen. Ik had BERT VAN HOORICK, een strijdkameraad, die enkele weken voor mij aangehouden was, opgemerkt. Wij waren beiden zo veranderd dat wij elkaar het eerste moment niet herkenden. Hij vertelde over zijn aanhouding en ik over mijn onderhoor. Het weerzien van mijn vriend Bert, en de strijd lust van zijn woorden, wekten mij totaal op. Ik werd voorgesteld aan medegevangenen. Zij rekenden op het zolang beloofde en verwachte tweede front die hun verlossing zou brengen. Ik wilde noch kon hun droombeelden vernietigen. Ik vond het te wreed hen te zeggen dat ik nog voor lang een oorlog vreesde. Het was ondertussen etenstijd geworden we werden per nummer afgeroepen en kregen een stuk brood van ongeveer 225 à 250 gram, een nietig stukje boter, een lepel confituur en een ½ liter bruinachtig water dat koffie moest betekenen. Toen ik zag hoe uitgehongerd mijn tafelgenoten waren, wilde ik, niettegenstaande het mijn vierde dag zonder eten was, mijn rantsoen uitdelen, doch Bert verzette er zich krachtmatig tegen en verplichtte mij

te eten; ieder gram eten betekent hier een stukje leven.

Mijn eerste nacht.

Uiterst vermoeid, na 3 slapeloze nachten van afmattende ondervragingen en folteringen, na al de emoties sinds het uur mijner arresratie, en nu mijn maag ietwat gevuld was verlangde ik naar de verkwikkende rust, welke ik helaas, in de volgende zes en twintig maanden niet meer zou kennen. Ik kreeg mijn bed toegezegd op het derde verdiep, en kroop onmiddellijk op mijn strozak. Rust in de echten zin van het woord zou ik evenwel niet meer kennen, want reeds na een paar uur werd ik wakker door iets dat over mijn gezicht krabbelde, ik voelde echter niets toen ik mijn hand over mijn hoofd wreef. Ik werd gestoord door jeukingen aan mijn benen en in mijn nek, en kon slechts op een zijde of op mijn buik liggen daar mijn rug en achterwerk gans murm waren der slagen en inbrandingen. Wat betekende toch die verdomde jeukte op mijn lijf. Ik begon te krabben, ik voelde iets, een insect, neep er op, het stonk, mijn vingers waren er van bebloed en verspreidden een sterke onaangename geur van bedorven-

heid. En ik krabdeMijn eerste nacht in Breendonck was een nachtmerrie geworden.

17 maart 1943.

AUFSTEHEN ! klonk het in de gang en het elektrische licht werd aangestoken. Onmiddellijk sprongen overal de mannen uit de bedden, schoten hun broek aan en trokken hun hemd uit. Niemand sprak. De deur der kamer werd ontsloten en in snel tempo ging iedereen met het bovenlijf ontbloot naar de waterkraan om, onder toezicht van de SS, het lichaam te wassen. Het deed mij deugd eens flink mijn bol en borst te kunnen spoelen, zeep was er niet te bespeuren. Later hebben we wel een paar keer een pakje waspoeder voor 5 man en een of tweemaal een stukje erzatszeep bekomen. Ik zag iedereen, alvorens zijn hemd aan te trekken, deze vod eens grondig en nauwkeurig onderzoeken, ik deed hen na en spoedig bespeurde ik dat een reeks luizen in mijn ondergoed huisden. Ik vroeg aan Bert daarover en moest horen dat het kraam van ongedierte krioelde. Het doodgeknepen insect van deze nacht was een dikke wandluiz geweest, het gekrabbel over mijn gezicht kwam van muizen, die er in tientallen zaten en welke hun nachtelijke wandeling in onze bedden en over onze lichamen deden. Regelmatig werd 's morgens, 's middags en 's avonds jacht op het ongedierte gemaakt, strepen bloed op de muren waren nagelaten sporen van doodgedrukte wandluizen. Doch de luizen waren de grootste pest, bij tientallen zaten zij in ons ondergoed en kleren en liepen somwijlen in klaarlichte dag in onzen nek of over onze handen, onze strozakken zaten er vol van. Het ongedierte, de bondgenoot van luizenmaarschalk Hitler, heeft zijn deel bijgedragen in de kwelling en de ondermijning van de gevangenen in de nazikampen. Om 6 uur: een halve liter bruin sap en daarna rechtstaan voor de bedden in twee rijen, aanleunnen mochten wij niet, spreken was verboden en DEVOS, onze kameroverste, gaf theorie over het kamreglement. 7 uur: "Arbeidscommando's aantreden". In looppas ging het naar de appelplaats, flink in houding, gelijnd alsof het een parade gold; een centimeter te veel vooruit of achteruit was een stomp van onzen kameroverste. Ik probeerde voorzichtig eens rond te zien, doch als een hamerslag kwam de vuist van Valeer in mijn maag terecht. De Smeerlap,

een medegevangene zo onverhoeds zonder verdedigingsmogelijkheid aanvallen. Hier gaf hij zich uit als communist, maar niemand vertrouwde hem, omdat geweten was dat hij alles aan de SS en Gestapo verklikte. "Achtung!" klonk het en de S.S. verschenen op de koer in prachtige uniformen, gewapend met elk een stierepees in de hand. Krachtige kerels waren het: DEBODT, een reus van een vent, een Brusselaar die vroeger propagandist van "Verdinaso" was geweest en WEISS, een bokser uit Deurne-bij-Antwerpen, beiden S.S. bij de "Sicherheidsdienst" en speciaal opgeleid voor het folteren bij de ondervraging en voor het stelselmatig uitroeien der Patriotten. Wij defileerden voor het materiaalmagazijn en kregen elk een schop in de hand, welke we als geweer op onze schouder moesten dragen. Ik werd ingedeeld bij de wagentjes, de zwaarste arbeid. Om te werken moesten wij ons vest en hemd uittrekken en 't zij in de regen of in de sneeuw werken in bloot bovenlijf. Met vier man stonden wij aan een wagentje van ongeveer duizend kilo inhoud. Wij kregen vier minuten tijd om met onze smerige schop het wagentje te vullen. Het wagentje gevuld moesten wij het voortstuwen in looppas, dan terug, weer vullen, weer lopen en zo verder, terwijl de zweep of stierepees striemend op onze naakte lichamen terecht kwam. Zo ging dat van 8 tot 10 uur per dag. "s Middags kregen we anderhalf uur rust en ongeveer een liter erzatzsoep met koolrapen, bieten of halfgaar gekookte wortelen. Mijn eerste Werkdag, zoals al de volgende, vervuld van onmenselijke tonelen, zal eeuwig in mijn geheugen geprent blijven.

Wie zwak werd, werd afgemaakt.

Reeds de eerste dag, op het werk, was ik getuige van het afslachten van een oude man, een partizaan uit de Borinage. Uitgeput en verhongerd kon hij de bergen aangebrachte aarde niet tijdig wegscheppen en hij viel in het oog van S.S.-man Weiss, die er begon op te schelden en te vloeken, grote kluiten aarde werden de ouderling in het gezicht gegooid, om hem op te porren, doch hij was niet meer bij machte de aarde der steeds opnieuw aanbollende wagentjes weg te loodsen. Dan nam Weiss de schup en sloeg die met de rand uit volle geweld op het hoof van de sukkel die neerzonk. De linkerzijde van zijn gezicht was aan stukken gescheurd,

zijn oor hing in zijn hals en het bloed liep langs zijn kapotte schouder over zijn ribbenkas. S.S. Debodt nam handsvolle zand en strooide die in de open wonden. De man kermde van de pijn, ze deden hem op zijn knieën zitten en vergiffenis vragen voor zijn luiheid. Zij brachten de man aan de rand van de wal, waar hij water mocht nemen om zich te spoelen, doch wanneer hij zich boog kreeg hij een geweldige stamp zodat hij met de kop voorover in het ijskoude water plonsde. Debodt en Weiss lieten hem evenwel niet verdrinken en trokken hem op het droge. De oude man kwam weer bij kennis en het spelletje: in het water erin en eruit herbegon zolang tot hij geen teken van leven meer gaf en als dood bleef liggen. Dan werd hij op een kruiwagen geladen en met zijn hoofd op het wiel gelegd, zodat, wanneer een kameraad hem wegvoerde zijn achterhoofd openspleet. Vooraan de stervende gingen de gevangenen Joden en moesten zingen, het lied van Breendonck:

*Breendonck wij zullen u niet vergeten
Daar gij ons noodlot zijt....*

Op de koer moest de ondertussen gestorven man het "appel" meemaken. Door twee kameraden ondersteund, moest dit bloedende lijk in de rij en gelijnd staan. "Maturin" die het appel afnam vloog op de dode af en stompte in zijn gezicht als een razende. Hij hield een rede...hard geschreeuw zoals zijn meester en zijn god Adolf Hitler hen zo dikwijls had voorgedaan Rede over: - tucht en gehoorzaamheid: hoe ze van ons, drekzwijnen, mannen zouden maken die, na de overwinning van het grote Duitse rijk, de wereld zouden opbouwen ter glorie van het Nationaalsocialisme.

Ik vond een broeder.

Een paar dagen na mij werd ongeveer op dezelfde manier een jonge man, André Muret uit Brussel, de kamer binnen gegooid, en hij zag er zo toegetakeld, doch tevens nog zo strijd lustig uit. Daar hij ook door onze vriend Bert gekend was en als een zeer goede weerstander was aangeschreven sloten wij rap een innige vriendschap. In de kamer, aan tafel, in bed, op het werk, overal waren wij samen en werden spoedig door de anderen, de twee onafscheidbare genoemd. Wij vormden kleine kernen onder onze mede-

gevangenen met het doel het inwendige leven in de kamer op menswaardige manier in te richten. Door het inrichten van spreekbeurten, praatjes over reizen, cinema, boeken enz. wisten wij de aandacht wat af te leiden van de honger en de ellendige toestanden in het kamp. Door verraad van Devos werd Van Hoorick uit de kamer gehaald en afgezonderd in een enge cel voor verscheidene maanden. Vervolgd op het werk door onze kwelduivels, voor de zwaarste arbeid aangeduid, onder de stampen en riemslagen, balden wij onze vuisten: "Overwinnen doen we toch!" Was onze leuze. Nergens anders zag ik een schoner heldenstrijd, een verhevener solidariteitsgevoel dan onder de martelaren van Breendonck. Bijna zonder uitzondering waren het mannen met een ideaal.

Honger.

Wie niet de weken-, maandenlange uit-hongeringsperiode der gevangenen uit de nazikampen heeft meegemaakt kan zich geen oordeel vormen wat honger is in de echte zin van het woord. Het knagend gevoel dat door niets weg te cijferen is, dat noch onder het werk, onder het slapen, zelfs niet bij het eten, een ogenblik kan afgeleid worden, is met woorden niet te beschrijven. Alleen enkele voorbeelden kunnen een klein idee geven tot welk een verdierlijking een beschaafd mens kan zinken.

In onze kamer hing sinds enkele dagen een bedorven geur in de lucht als van iets dat aan 't rotten was. Niemand scheen te weten van waar die afkomstig was, er werd gesnuffeld, gezocht en vermoedens vielen op of rond een man bij wiens bed wij 's nachts regelmatig geknaag hadden gehoord. Hij had beweerd dat het hout was dat hij kauwde evenals zijn slaapgenoot en we wisten inderdaad dat zij stukjes van hun bed afbraken en deze opknabbelden, doch op een nacht was de gevangene die boven hem sliep uit zijn bed gewipt en had de twee betrappt dat ze iets verdachts en stinkends aan het knagen waren. 's Morgens werd de zaak nagezien, het waren beenderen die ze uit de afval van de Duitse keuken hadden weten te bemachtigen en die ze, in ver gevorderde staat van verrotting in hun strozak hadden verstopt om die 's nachts op te eten.

Er werden in Breendonck schapen gekweekt en eens bij het lammeren, had de boer uit de streek die het vee ver-

zorgde, de nageboorte op de mesthoop gegooit. Het was ten strengste verboden de mesthoop te naderen en meer dan één gevangene werd doodgeslagen omdat hij gedurfd had, keukenafval van de stinkende hoop weg te nemen. Er lukte één de nageboorte te gaan weghalen en steelsgewijze de kamer binnen te smokkelen, waar ze viezig en stinkend als ze was, zonder complimenten door een paar vrienden werd opgepeuzeld. Deze gevallen, alhoewel van de ergste, zijn geen uitzonderingen, want heel zeker zijn er geen gevangenen die meer dan een jaar concentratiekamp achter de rug hebben die zich niet eens hebben te goed gedaan aan rotte aardappelschillen, gras, boombladeren of dergelijks. Ik beken dat ik heel graag eens een rat of muis zou hebben willen smullen indien ik daar de gelegenheid had toe gekregen. In het kamp van Belsen, waar ik laatst verbleef, werd door ooggetuigen verklaard dat Polen het vlees van doodgeslagen medegevangenen hebben geroosterd en gegeten. Ze zijn er werkelijk in geslaagd, de nazi's, de verheven menselijke waarden neer te halen, terwijl ze schreeuwden over "volk en bodem", over cultuur. Gelukkig zijn niet allen verloren gegaan, en zal integendeel, voor degene die gaaf bleven, deze harde les een stimulans zijn om in het verdere leven te kampen met het wapen der ondervinding tegen de demonen van het verderf.

Gestapomethodes.

Breendonck is niet alleen als uitroeïngskamp in de geschiedenis berucht geworden door zijn executiepalen, zijn galg, en zijn afslachtingsvelden, door zijn duitstere enge cellen waar weken, maandenlang partizanen en andere, patriotten en andere antinazi's in de zware ketens werden vastgeklonken, rechtstaand moesten leven en uit een schotel eten als een hond omdat ze met de handen hun voedsel bij hun mond niet konden brengen. Breendonck was vooral het private domein van de Gestapo, de geheime politie van Hitler, welke zonder controle van buiten over leven en dood beschikte van wie ze erin opsloot. Daar moesten de kameraden murw worden gemaakt voor bekentenissen, die evenwel slechts in uitzonderlijke gevallen konden worden afgedwongen. De elektrische naald veroorzaakte een onmenselijke pijn zoals ook de elektrische band rond de hersenen waarmede schokken werden

gegeven. Ik heb kameraden gezien die uren aan een stuk de polsen op de rug in boeien gekneld, bij deze boeien werden opgetrokken, zodat hun schouders werden verwrongen. Somwijlen ganse nachten hoorden wij in de triestige gangen de smartkreten weerklinken van gemartelde mannen en vrouwen in de folterkamer. Sommige werden hun voetzolen in gloeiende kolen gestopt. Houtsplinters werden tussen de nagels van hun vingers en tenen gedrukt. Andere werden bij duimen of tenen opgehangen, terwijl ze met gloeiende kolen de palmen der handen of der rug bewerkten.

Hoevelen echter hebben uw opofferingen niet begrepen, hoevelen trekken hun schouders op voor uw lijden, dat gij, volgens hen u zelf hebt aangedaan. Zij die nu medehelpen om door corruptie, de verraders en samen werkers vrij te krijgen, zij die in advocatentoga, tegen geld, deze naziknechten verdedigen, zij allen die maar een vinger uitsteken om tussen te komen ten voordele van de schuldigen of medeschuldigen aan deze barbaarsheden, brengen een kaakslag toe aan de slachtoffers ervan en maken zichzelf medeplichtig aan het verraad der avant-garde van het vaderland.

Ze stierven zoals ze leefden.

Een jaar Breendonck en veertien maanden in zeven verschillende kampen van het Duitse cultuurland hebben mij genoeg gruwelen en ellende laten aanschouwen om in mijn bloed en dit van verschillende generaties na mij een afgrijzen en een haat te voeden die, onblusbaar is. Ik heb mensen levend zien verbranden, ik heb er koelbloedig zien verdrinken en met langzame pijnen zien doodbloeden. Ik heb in een paar uur tijd, in Dora 57 jonge mensen zien ophangen terwijl de lage fanfare lustige deuntjes speelde. Ik heb duizenden, ik zeg wel duizenden, zien creperen van de honger. Ik ben verplicht geweest met mijn voeten de lijken van kameraden op zij te verschuiven om mij toegang te verlenen tot het cabinet. Ik weet zelfs niet of het zien van een lijk een groter indruk zou gemaakt hebben dan het zien van een tafel of een ander voorwerp. Wij schenen gevoelloos geworden. Geen enkel geval van terechtstelling heb ik in Breendonck meegemaakt waarvan de slachtoffers op voorhand werden verwittigd of door een rechtzitting werden veroordeeld. Wij zagen velen optrekken, om nooit meer terug te keren, honderden

werden aldus vernietigd, als schuftige honden behandeld, maar in onze harten, in onze hersenen wordt hun geheiligd beeld bewaard en wij zullen niet rusten alvorens de smaad door bloed der lafaarden is uitgewist, brandt als eeuwig vuur in onze aderen: “Gevallen kameraden wij wreken u, dat zweren wij !”

Ik heb de hopen lijken gezien die opgestapeld waren in de W.C.'s.

De Joden.

Geen menselijke wezens in deze wereld zijn meer en op verschrikkelijker manier vervolgd geworden dan de Joden. Van eeuwen ver in de geschiedenis kennen wij verhalen over de jodenafslachtingen en uitdrijvingen. Over gans de wereld werden zij verstrooid als veroordeeld eeuwig verdeeld te leven. Hitler en zijn kliek maakten nu ook van de gelegenheid gebruik om de schuld van de ondergang van Duitsland op de Joden te schuiven en het werd de vreselijkste slachterij die de wereld ooit kende. Gedurende mijn verblijf in Antwerpen maakte ik dagelijks de meest hart verscheurende tonelen mee. Joodse kindertjes werden door de

beulen meegenomen welke te Mechelen of in andere oorden door inspuitingen om het leven werden gebracht. In Vucht, concentratiekamp in Nederland, was er een Hollandse SS-feldwebel die er een sadistisch genoegen in vond alle dagen als aperitief een Jood naar de andere wereld te zenden.

Een ontmoeting.

Na Vucht kwam ik in Natzweiler, een kamp in de bergen van Elzas-Lotharingen, terecht. De weg naar de top van de berg 940 hoog werd door de gevangenen aangelegd door zware rotsen te houthouwen uit steengroeven en op de schouders aangebracht. De bevolking noemde het “de dodenweg”. In dit kamp zag ik Bauduin, de kameraad die een dag voor mij werd aangehouden, maar in welken toestand ! Hij was in Natzweiler terecht gekomen en had gans de winter aan de “dodenweg” gewerkt. Zijn gaatmager lichaam was met etterende wonden bedekt en de toppen van zijn vingers waren afgevroren. Gelukkig botsten we daar op een ondergrondse organisatie van moedige kameraden, zoals Wesley, die ons hielpen en ons van

een gewisse dood redden. Wesley is zelf slachtoffer geworden van zijn opoffering en stierf in Duitsland de martelarendood.

Besluit.

Ik verontschuldig mij bij de lezers van dit boek, sommige gevallen in al hun wreedheid te hebben beschreven, doch ik zag dit als mijn plicht. Ik wil door het schrijven van dat boek de vrijheidslievende mensen inlichten wat een totalitair regiem betekent, ik wil dat de opgroeiende kinderen weten wat hen te wachten staat als ze niet waken over de democratie, het enige Staatsbestuur die niet op roof en moord gebouwd is. Weer steekt het monster zijn kop op, weer dreigt het gevaar, doch het kan nog in de kiem gesmoord worden door mede te werken met de rechtsdienaren die het goed menen en te eisen dat de schuldigen worden gestraft. EINDE.

Persoonlijk vraagje: komen we niet stilaan, maar zeker, in onze wereld niet opnieuw in een periode waarbij de “democratie” echt plaats moet maken voor “dictatuur”?

Column

Op het ogenblik dat deze column wordt geschreven hebben we het jaar 2025 pas aangevat, nog steeds zonder federale regering, en blikst de Hofnar nog even terug op de laatste maanden van 2024. Een tijdje geleden is Popi Franciscus vanuit ons tochtgat aan de Noordzee naar zijn bescheiden stulpje in Rome teruggevlogen. In extremis verraste hij de goegemeente met de aankondiging dat hij de procedure voor de zaligmaking van Koning Boudewijn zou opstarten. Had de vrome monarch immers niet geweigerd zijn goedbetaalde job uit te voeren door de wet op abortus (dit laatste uitgevoerd door huurmoordenaars, dixit de paus) niet te willen ondertekenen? Blijkbaar wordt niet getild aan de twijfelachtige rol van de Vorst bij de eliminatie van de democratisch verkozen president van de vroegere kolonie. Over huurmoordenaars gesproken, Frans!

De gulle eega Fabiola, vrijgevig althans wat haar erfenis aan de Spaanse familie betreft, had de zaligmaking van haar man natuurlijk volkomen verdiend gevonden. Ze had zich indertijd onledig gehouden met het schrijven van stichtende sprookjes, wellicht met de gedachte dat haar landgenoten van sprookjes hielden want anders hadden ze allang een republiek.

Intussen is ook de Vlaamse regering gevormd. De zelfverkleerde Oppersos slaagde er meteen in de coalitiegenoten tegen de haren te strijken door te stellen dat hij als Courtois gekeest had om hun lelijke ideeën buiten te houden, een belediging voor de bescheiden Courtois die enkel mooie ballen uit zijn doel weet te ranselen.

Hij schoffeerde ook de nieuwe Minister van Mobiliteit, Openbare Werken, Havens en Sport door haar "Maske" en "Margareth Thatcher" te noemen maar haastte zich de dag daarop het goed te willen maken door voor te stellen samen "iets te gaan drinken." Misschien niet een gelukkig voorstel: King Conner en "iets gaan drinken", je weet niet hoe dat kan aflopen.

Er waren ook nog de gemeenteraadsverkiezingen met verrassende resultaten en soms vreemde gevolgen.

De partij Team Harelbeke, die met een nieuwe liberale burgemeester een volstrekte meerderheid behaalde, nodigde op zaterdag 14 december iedereen uit op een dankmis voor de behaalde zege in de hoofdkerk.

Door een gunstige wind belandden enkele nieuwe voorstellen van het nieuwe stadsbestuur op het bureau van de Hofnar, die we graag met de lezer van Zoeklicht willen delen.

Op elke zitting van de gemeenteraad zal voortaan gestart worden met het lezen van het Onze Vader en zal de zitting afgesloten worden met het bidden van een tientje van de rozenkrans.

Naast de rubriek met de aankondiging van

de culturele activiteiten in de stad, waarbij voortaan data en uren van de eucharistievieringen vermeld zullen worden, zal in het stadsmagazine Hblad telkens een heiligenleven gepubliceerd worden. Speciaal voor de verslagen oppositie zal de eerste hagiografie die zijn van de Heilige Rita, patrones van de hopeloze gevallen.

In bibliotheek, rusthuis en diensten-centra zal het krantenaanbod aangevuld worden met Kerk en Leven.

Bij aanwerven van nieuw stadspersoneel zullen de sollicitanten, naast de gebruikelijke praktische en psychologische testen, antwoorden moeten geven op vragen uit de Mechelse Catechismus.

Naast de grijze en blauwe vuilniszakken zullen bruine zakken beschikbaar gesteld worden voor het verzamelen van kledij voor Oostpriesterhulp.

In de stad en de randgemeenten zullen opnieuw missie-naaikringen worden opgestart waar vlijtige dames allerlei naai- en breiwerkjes zullen uitvoeren, bestemd voor de arme kindjes in Afrika. Als bescherming van de renners zal voor de start van de E3Saxo Classic zullen alle fietsen van de deelnemers met wijwater gezegend worden.

Of de processie met de relikwie van de Heilige Doorn na jaren op Hemelvaart opnieuw door de straten zal trekken wordt nog bekeken, daar deze in het verleden elk jaar werd uitgeregend (terwijl het op de 1meistoet steeds schitterend weer was).

Natuurlijk gaat niet elke bewoner van Harelbeke akkoord met dit nostalgisch teruggrijpen naar het verre verleden waar nog geen scheiding was van Kerk en (CVP-)staat.

Er zijn ook bij de liberalen in Harelbeke nog vrijzinnigen, god zij dank!

De Hofnar.

Heer, vergeef het hun. Want ze weten niet wat ze doen. (Lukas 23.24) 200 dagen Aflaat.

DE BEZATSE VOOR HET GOEDE DOEL

Goed Doel 2024

Dit jaar koos VC De Bezatse voor vzw De Zonnegloed Wild Animal Sanctuary als goede doel.

We koppelden verschillende activiteiten doorheen het jaar aan dit goede doel.

In maart kwamen Karel en Lieve langs om De Zonnegloed voor te stellen in ons VC. Op 23 juni gingen we met een volle bus langs bij hen en bezochten we de Sanctuary. Zo konden we de werking zelf ontdekken.

Onze BBQ in september was ten voordele van het goede doel en op alle andere activiteiten ging de solidariteitsbus rond.

Zo konden wij tijdens ons Joelfeest op 21 december Lieve en Karel een cheque met het mooie bedrag van **€ 1263.45** overhandigen.

Zoeklicht op Harelbeke 1

Niemand had zich DAT kunnen voorstellen: de nieuwe burgemeester van 6 december liet zichzelf en zijn meerderheid inwijden in de Harelbeekse collegiale Sint-Salvatorkerk. Een mooie kerk, een inwijding waardig, dat wel, maar al bij al een blooper van formaat.

Natuurlijk was Zoeklicht er niet bij om van die heilige mis een verslag uit te brengen, we hoorden achteraf dat de nieuwe meerderheid op zeker gespeeld had om gegarandeerd een enigszins gevulde kerk bij mekaar te krijgen door de aanwezigen een bol warme soep aan te bieden.

Origineel? Ik denk dat dit reeds in de vroege middeleeuwen ook al gebeurde, samen met een inhalingsprocessie met de pastoor en zijn misdienaars op kop. Dit hebben we dus nog te goed. In elk

geval werden koningen en keizers niet alleen gewijd, maar zelfs gezalfd en gekroond. Hebben we ook dat nog te goed?

Nu in Harelbeke de eigen deken weggerationaliseerd is, en we dus vallen onder het gezag van de nieuwe deken van Kortrijk, is het natuurlijk de vraag of die deken voor dat evenement kan verantwoordelijk gesteld worden. In dat geval zijn het niet alléén de Harelbekenaren maar ook de democraten van geheel de regio die best met aandacht de hervermenging tussen kerk en staat goed in de gaten houden. Niet alléén de betrokken politieke partijen, maar ook de democratische kerkelijke organisaties hadden dit moeten beletten, en zich achteraf verontschuldigen.

Bij de bakker hoorde ik iemand rekenen:

dat is dus 60 jaar terug in de geschiedenis. Curieus wat de LIBERALE burgemeester nog in zijn mouw heeft, we houden onze lezers op de hoogte.

waregemplus@willemsfonds.be
info@willemsfonds.be
www.willemsfonds.be

WILLEMSFONDS KALENDER

ZATERDAG 12 APRIL 2025 IN DE NAMIDDAG

BEZOEK AAN HET SCHOENENMUSEUM TE IZEGEM

Juiste uur en plaats van afspraak wordt in een latere nieuwsbrief meegedeeld.

ZONDAG 27 APRIL 2025 (VOLLEDIGE DAG)

BEZOEK AAN LILLE (FR)

Juiste uur en plaats van afspraak wordt in een latere nieuwsbrief meegedeeld.

WOENSDAG 18 JUNI 2025 OM 19.00U

MIDZOMERNACHTLEZING IN VC POINCARÉ EEN EIGEN VAARWEL

Een leidraad over het organiseren van je eigen uitvaart.

ZONDAG 7 SEPTEMBER 2025

WANDELING DOOR WAREGEM MET ALS THEMA DE VERZETSSTRIJDERS.

Juiste uur en plaats van afspraak wordt in een latere nieuwsbrief meegedeeld.

ZONDAG 2 NOVEMBER 2025 OM 11.30U

OPENING TENTOONSTELLING IN VC POINCARÉ

Voor de geïnteresseerden

Heb je vragen omtrent één van de activiteiten of heb je ideeën, dan kan je ons steeds bereiken via waregemplus@willemsfonds.be of via de website <https://www.willemsfonds.be/afdelingen/waregem-plus/contact>

En, voor mocht je het nog niet gedaan hebben, vergeet je lidgeld niet in orde te brengen voor 2025.

Stort jouw lidmaatschapsbijdrage (€ 15 per jaar als individueel lid, € 3 extra per bijkomend gezinslid) op rekeningnummer BE39-0010-2817-2819 van Willemsfonds vzw, met als mededeling 'WFW+ - voornaam achternaam'.

Je bent 30 jaar of jonger? Je hoeft je alleen online aan te melden via [willemsfonds.be](https://www.willemsfonds.be) en je kan gratis lid worden.

Alvast bedankt

Danny Neirinckx
voorzitter WFW+

Zoeklicht op Harelbeke 2

Is dat nu liberalisme? En respect voor mensenrechten?

Vrijdag 24.01 is de nieuwe burgemeester van Harelbeke er weer in geslaagd de regionale TV te halen. De jacht op hangjongeren werd bij burgemeester-decreet geopend.

Voor wie het gemist heeft: het stads-park, het mini-parkje aan Peter Benoit in de Stationsstraat wordt vaak bezocht door allerlei jongeren. Dat daar ook al eens -soms illegaal-gerookt wordt, en zelfs eigendom verwisseld, is algemeen gekend. Ook verslaafden komen daar spuiten, men zegt dat er naalden in een uithoek liggen. Jongeren, verslaafden en alles ertussenin. Een oudere politieman zei ons een 15-tal jaar geleden: we laten ze daar, op zijn minst weten we waar ze zitten. En dat kon mijn echtgenote

getuigen: op weg naar de bib werd haar geldbeugeltje met wat kleingeld weggegap. 15 minuten later zaten de daders in het politiebureau, alles kwam terecht, behalve enkele muntstukken. Het waren onder meer enkele donkere jongens, maar -tot verrassing van de park-buren- allemaal Belgen met oer-Vlaamse namen. De rechter veroordeelde enkelen tot de plicht zich bij ons te verontschuldigen, wat dan ook via de telefoon gebeurde. Einde verhaal.

Sindsdien is er een nieuwe generatie "criminele" jongeren opgestaan, in de zomer met korte broek, ze klitten wat bijeen, drinken -meestal geen alcohol-, en roken -meestal gewone- sigaretten, wat ze thuis niet mogen doen. Intussen

eindeloos babbelen, en ruzie maken, en voetballen, en al eens belleke-trek bij de appartementen in de omgeving. Allemaal dingen die de meesten van ons ook ooit eens gedaan hebben. In de vakantieperiodes was het Marktpllein hun favoriet terrein, en blijkbaar nu ook in het parkje. Toevallig ging het vooral over koffiekleurige jongens, die wonen in de kleinere werkershuisjes van de stad.

Langs dat parkje komen ook bedienden van het gemeentehuis naar hun huis of naar het busstation.

Nu zouden bedienden van dat stadhuis zich beklagd hebben over de aanwezigheid van minderjarige burgers, kinderen nog, in dat parkje. Ze voelen er zich ongemakkelijk bij. Toen de zogenoemde hangjongeren op het Marktpllein aan de

deur van ons appartementsblokje zaten en ook al eens belleke-trek deden, ging ik met ze spreken, dag jongens, mooi weer vandaag, vergeet niet uw rommel mee te nemen als ge weggaat. En stop dat belleke-trek, het zijn hier allemaal oma's en opa's, en die maken zich nogal gemakkelijk zorgen. Nee meneer, we zullen die dozen in de vuilbakjes stoppen, en dat deden ze ook. Nadien spraken ze me telkens aan met meneer, ik weet niet of dat respect of spot was. In elk geval verdwenen ze gaandeweg van onze trap. Ook andere wijkbewoners deden gelijkaardige dingen.

Naar het voorbeeld van de grote Bart van Antwerpen weet onze burgemeester van de liberaal-katholieke meerderheid dat dit een goede aanleiding is om er met ijzeren vuist eens goed op in te slaan. En dus kreeg de politie de opdracht die jongeren te identificeren, hun papieren te vragen, zodat ze de ouders zouden kunnen bezoeken... En dat niet alleen in het parkje waar die bedienden voorbijkomen, maar ook op het Marktpllein, en uiteindelijk in geheel het centrum, van het jeugdcafé Salamander en het Jeugdcentrum in het zuiden tot de straat naar Deerlijk, 1,5 km noordelijker. En dat van de Leie tot aan de spoorweg. Op die manier is de jacht op de Harelbeekse kinderen, en vooral de migrant-uitziende kinderen in gans de stad geopend. Natuurlijk beroept de liberale burgemeester zich op het precedent op het Broekpleintje, waar de socialistische burgemeester hetzelfde gedaan had, zij het beperkt tot een klein pleintje... Maar dit maakt het decreet daarom niet correct. Als de huidige jongeren-generatie groter wordt zal diegene die dan burgemeester is, er zich niet moeten over verwonderen dat er een wantrouwen is tussen de bevolking en de politiediensten. Wat in Harelbeke nooit het geval was, behalve in oorlogssituaties. De bevolking en de mensenrechten wisten zich gerespecteerd.

Dat zou ook vandaag kunnen, met een bevraging bij de jongeren zelf, met faciliteiten die zijzelf verkiezen, met verantwoordelijkheden bij henzelf en hun eigen vertegenwoordigers...

waregemplus@willemsfonds.be
info@willemsfonds.be
www.willemsfonds.be

DOODMOOI, TOT AAN DE OEVERS VAN DE STYX

FOTOTENTOONSTELLING van Peggy Raemdonck

VERNISSAGE VRIJDAG 25 APRIL

25 -26 -27 APRIL

Peggy Raemdonck neemt je mee op een taboedoorbrekende reis langs het begin van het leven, door verlaten plekken vol verhalen uit vergeten tijden, over de heuvels van afscheid en verdriet, tot aan de oevers van de Styx.*

* mythologische rivier, staat symbool voor de overgag van leven naar dood.

Praktisch:

Tijdstippen: Vernissage 19u, zaterdag 14u-17u30, zondag 11u-15u

Plaats: VC Mozaïek, Overleiestraat 15a, Kortrijk

CHAMBRE D'AMIS NODIGT UIT: LUC VANNESTE

BOEKVOORSTELLING

Licht onder de maan Filosofie van een vrijmetselaar

DONDERDAG 15 MEI 2025

Volmaaktheid is niet van deze wereld. Als mens kijk je onvermijdelijk vanuit een perspectief en dat bepaalt mee wat je ziet. Erg is dat niet. Het komt erop aan een goed leven op te bouwen in een wereld waarin ook contradicties bestaan en kennis beperkt is. Mensen hebben dat niet graag. Ze willen zekerheid en fantaseren dat die er ook is. Ze geven zich over aan iets dat ze absoluut vinden, een God of een mathematische constructie of gewoon de geschiedenis, ontwikkeling of groei. Kortom Vooruitgang.

We moeten daar mee ophouden en in alle bescheidenheid ons leven en onze samenleving opbouwen. Als we niet oppassen wordt het geloof in het absolute onze ondergang. Er moet dringend een vervolg komen op de westerse verlichting en daarin kan de liefde een belangrijke rol spelen. Niet de liefde die zich op God richt, maar op de mensen zelf. We moeten met beide voeten op de grond blijven en zorgen voor de wereld waarin we leven. Al de rest is hybris.

Luc Vanneste (1953) studeerde aan de Universiteit van Gent en is doctor in de filosofie. Hij werkte lange tijd voor de socialistische vakbond, was directeur van de studiedienst van de socialistische partij, kabinetschef bij ministers van werk en administrateur van de Rijksdienst voor Jaarlijkse Vakantie. Hij is actief als redactielid van SAMPOL en in het knooppunt voor fenomenologie, dat zich laat inspireren door het werk van Rudolf Boehm. Hij publiceerde vooral in Kritiek, SAMPOL en de Uil van Minerva.

Boek te bekomen of te bestellen bij je boekhandel of bij de uitgeverij kvadrata.be

west-vlaanderen
de gedreven provincie

de mens.nu
is vrijzinnig humanistisch

Praktisch:

Tijdstip: 19u30 (deuren open om 19u00)

Plaats: VC Mozaïek (café), Overleiestraat 15a, Kortrijk

Gratis inkom

Organisatie: Linx+ Kortrijk i.s.m. VC Mozaïek vzw

EN DE 7E DAG IS ER HET WOORD

ZONDAG 23 MAART 2025

Zondag 23 maart 2025 organiseren we een ontmoetingsmoment in Mozaïek vanaf 11.00 u. De laatste actie van "de warmste week" toonde aan dat eenzaamheid een probleem vormt in de maatschappij. Elkaar ontmoeten kan dit vermijden. Daarom nodigen we u uit op zo een moment in Mozaïek. Elkaar ontmoeten haalt mensen uit hun afzondering en alleen-zijn.

Vanaf 11.00 u komt Yf Tanghe –'die gast van Wevelgem' - langs om samen aan dit alleen-zijn te werken.

Hij brengt een show van ongeveer een uur. Met show bedoelt hij dat het om muzikale stand up comedy gaat. Hij bespeelt diverse instrumenten als one man band en zingt daarbij en tussendoor zijn ruim uitgewerkte bindteksten. Alles in het West-Vlaams en met veel humor.

De show heet **Oh My God!** en handelt over religie in de breedste zin. Beschouwend, nooit kwetsend maar altijd grappig, spits en dikwijls aanzettend tot nadenken.

Praktisch:

Tijdstip: 11u00 (deuren om 10u30)

Plaats: VC Mozaïek, Overleiestraat 15a, Kortrijk

Gratis inkom

Inschrijven: hv.kortrijk@proximus.be

“ALS AFVAL GRONDSTOF WORDT”

OVER CIRCULAIRE ECONOMIE

Door Geerdt Magiels

DINSDAG 18 MAART 2025

Recyclage is meer dan milieubewust gedrag maar de sleutel tot een duurzame economie en een rechtvaardige samenleving waarin het sluiten van de kringlopen de enige oplossing is voor een leefbare wereld voor iedereen. In tegenstelling tot wat velen misschien denken is België een van de beste leerlingen van de klas als het op recyclage aankomt. Samen zijn we op weg van een wegwerpmaatschappij naar een kringloopwereld. Over cradle-to-cradle, klimaatverandering, duurzaam ondernemen en de plaats van de individuele consument in een globale ecologie.

Geerdt Magiels is bioloog en filosoof. Hij schrijft en praat over wetenschap, kunst en kennis, biologie, breinen en gedachten. Zijn stem is te horen op Radio 1 en hij schrijft onder meer in de Standaard der Letteren.

Praktisch:

Tijdstip: 19u30 (deuren om 19.00 u)

Plaats: VC Mozaïek, Overleiestraat 15a, Kortrijk

Inschrijven: info@vcmozaiek.be

Ingang: 8.00 €, leden HV Kortrijk of Mozaïek: € 5.00

WORD VRIJWILLIGER VOOR HET PLANTJESWEEKEND 2025

Save the date

19, 20, 21 SEPTEMBER 2025

Op 19, 20 en 21 september 2025 kleuren we Kortrijk opnieuw rood, wit en roze tijdens het Plantjesweekend ten voordele van Kom op tegen Kanker!

Wil jij een verschil maken in de strijd tegen kanker? Doe mee als vrijwilliger! Help ons azalea's verkopen en steun zo levensbelangrijk kankeronderzoek en zorginitiatieven.

Save the date en zet je in voor een toekomst zonder kanker!

Elk plantje telt. Elk plantje helpt. Samen tegen kanker!

